

HỒI 1

LÂU THUYỀN HUYỀN BÍ

Những ngọn gió đông se lạnh. Cùng với những ngọn gió đó là bông tuyết bay phủ trên dòng Dương Tử. Trong tiết trời giá buốt kia, một chiếc lâu thuyền, với hàng hoa đăng như thể đối chọi với tiết trời giá lạnh. Nếu chiếc lâu thuyền kia xuất hiện chỉ vút dãy hoa đăng thôi thì chẳng đáng nói làm gì, nhưng trên nóc lâu thuyền lại có ngọn huyết kỳ theo dòng chữ thảo khiến cho nó trở thành điểm chú ý của võ lâm Trung nguyên, "Nhất thống võ lâm, duy ngã độc tôn".

Trong khoang thuyền, một mỹ phụ với một trung niên ngồi kiết đờ trước tấm rèm lụa, khi lâu thuyền đã vào đến Hàng Châu, mỹ phụ mới lên tiếng, cất giọng thật nhu hòa:

- Tôn giá đã đến nơi rồi.
- Sẽ có người chết.

Giọng nói đùng đục từ sau tấm rèm cất lên.

Chiếc lâu thuyền thả neo trên bờ sông Dương Tử. Trên bến sông Dương Tử, có năm đại hán đứng chờ sẵn, trong năm người đó có Dương Quân Bảo, với ngoại hiệu Vô địch kiếm, người mà cả võ lâm đều biết đến qua kiếm thuật của họ Dương.

Danh gia đệ nhất kiếm Dương Quân Bảo đứng chấp tay sau lưng nhìn chiếc lâu thuyền với vẻ khinh thị và bất mãn. Lâu thuyền vừa cập bến thì Vô địch kiếm Dương Quân Bảo cùng với bốn gã đại hán xầm xập bước lên khoang thuyền. Năm người đứng trước cửa khoang thuyền nhìn vào.

Mỹ phụ bước ra tiếp họ.

Thấy dung diện, cùng phong thái nhu hòa của mỹ phụ, Dương Quân Bảo không khỏi ngơ ngẩn trước vẻ đẹp chim sa cá lặn. Bất giác sự khinh thị lẫn nổi bực tức trong y tan biến mà thay vào đó là sự nhã nhặn, lịch thiệp.

Mỹ phụ ôm quyền xá năm người rồi nói:

- Chẳng hay trong năm vị, người nào là Vô địch kiếm Dương tôn giá.

Dương Quân Bảo lên tiếng:

- Chính tại hạ.

Mỹ phụ nhìn Dương Quân Bảo, kính cẩn xá rồi nói:

- Lam Tiểu Yên bái kiến tôn giá.

Quân Bảo khoát tay nói:

- Cô nương đừng đa lễ.

Tiểu Yến nhìn Quân Bảo với ánh mắt sắc lạnh như thể muốn kiếm chứng người đối diện với nàng có đúng là Vô địch kiếm Dương Quân Bảo không. Nàng khẽ gật đầu nói:

- Dương tôn giá đã bước lên lầu thuyền thì đã nhận lời của Tiểu Yến.

- Dương mỗ lên lầu thuyền để biết xem các vị là ai mà dám giương huyết kỳ với dòng chữ nhất thống võ lâm, duy ngã độc tôn.

Tiểu Yến mỉm cười nói:

- Chúng tôi chỉ là những kẻ Vô danh tiểu tốt trong giới võ lâm giang hồ nhưng sau này sẽ là những người nhất thống võ lâm. Điều đó là ý trời, nhưng thiên cơ bất khả lậu.

Quân Bảo hừ nhạt một tiếng rồi gằn giọng nói:

- Đến ngay cả Thiếu Lâm tự, chiếc nôi của võ học Trung nguyên, được thiên hạ tôn bái là bắc đẩu võ lâm cũng không dám giương danh nhất thống võ lâm, duy ngã độc tôn. Cô nương chỉ là hạng Vô danh tiểu tốt mà dám giương đại kỳ nhất thống võ lâm, hử không sợ chết ư?

- Chết đối với Lam Tiểu Yến không phải là điều quan trọng. Điều Tiểu Yến đặt ra là thực hiện thiên chức của mình.

- Cô nương nói rất cương cường. Thế chẳng hay cô nương có bản lĩnh gì mà đòi nhất thống võ lâm duy ngã độc tôn.

- Nếu không có bản lĩnh thì lầu thuyền chẳng dám ghé vào đất Hàng Châu, nơi có danh gia kiếm dương quân Bảo.

- Nói như thế cô nương đã chuẩn bị trước.

Tiểu Yến thản nhiên gật đầu nói:

- Không sai.

- Cô nương đã biết tại hạ là Vô địch kiếm rồi mà vẫn đến. Hử cô nương đã chuẩn bị cho mình một cái chết.

- Nếu người của lầu thuyền không đả bại Dương tôn giá thì chết, chuyện đó chẳng có gì lớn cả.

- Để tại hạ xem kiếm thuật của những cao nhân ngạo mạn trên lầu thuyền này đạt đến cảnh giới nào mà lại tự cho mình là những kẻ mang thiên chức nhất thống võ lâm.

Gã đại hán đứng bên phải Dương Quân Bảo lên tiếng:

- Công tử gia không cần phải động tay động chân với những kẻ ngạo mạn, ếch ngồi đáy giếng coi trời bằng vung này. Cứ để cho Mạc Khởi tiến đưa chúng rời khỏi Hàng Châu mà không có kèn, có trống.

Dương Quân Bảo nhìn lại Mạc Khởi khẽ gật đầu nói:

- Tha được thì cứ tha.

Mạc Khởi cười nhếch môi. Hai cánh môi dày của gã mím lại khẽ gật đầu. Cùng lúc đó bên kia, gã kiếm thủ trong khoang thuyền cũng bước ra đứng cạnh Lam Tiểu Yên.

Mạc Khởi ôm quyền xá Quân Bảo rồi tiến thẳng đến hai bộ. Y hừ nhạt một tiếng rồi hỏi:

- Trong hai người ai là người muốn lĩnh giáo kiếm pháp gia truyền của công tử gia?

Gã kiếm thủ ôm quyền nói:

- Tại hạ.

Mạc Khởi nhìn gã kiếm thủ có bộ mặt đầy những vết sẹo, trông thật là kinh tởm, gằn giọng nói:

- Ngươi là ai?

Gã kiếm thủ trả lời cụt lùn:

- Vô danh, Vô tính.

Mạc Khởi hừ nhạt một tiếng nói:

- Vô danh Vô tính mà đòi nhất thống võ lâm, duy ngã độc tôn. Quả là nực cười thật.

Ngươi đúng là một kẻ điên khùng từ trước đến nay Mạc mỗ gặp lần đầu. Phàm những kẻ điên khùng, lỗ mãng như các người đều đáng chết cả.

- Khi nào nhất thống võ lâm duy ngã độc tôn, tại hạ tự khắc có tên của mình.

- Mạc mỗ sợ ngươi chẳng có cơ hội có được một cái tên để gọi.

Cùng với lời nói đó, y rút trường kiếm ra khỏi vỏ.

Kiếm thủ nhìn Mạc Khởi bằng ánh mắt lạnh lùng Vô cảm. Y đặt tay vào đốc kiếm mà chẳng rút kiếm, cứ lấy mắt nhìn đối phương. Thần nhãn của y chăm chăm điem vào tay kiếm của Mạc Khởi.

Mạc Khởi nói:

- Ngươi đã chuẩn bị chưa?

- Tại hạ luôn chuẩn bị đối phó với kiếm của Mạc các hạ.

- Được Lời còn động trên hai cánh môi dày thì Mạc Khởi xuất chiêu. Chiêu kiếm của họ Mạc xuất ra với tám thành nội lực, tiềm ẩn sự biến hóa không lường. Kiếm ảnh tạo thành bức màn kiếm quang chụp tới kiếm thủ.

Gã kiếm thủ vẫn đứng bất động, chờ cho đến lúc kiếm ảnh đến gần mới nhích động thân pháp. Cùng với cái nhích động thân pháp đó, vỏ kiếm của y bổ thẳng vào lưới kiếm của Mạc Khởi, còn lưỡi kiếm thì cắt một đường vòng cung

thần kỳ lia qua yết hầu đối phương Cuộc giao đấu kết thúc chỉ bằng một chiêu kiếm của gã kiếm thủ. Mạc Khởi ngã sầm xu ông sà thuyền, mắt trợn trừng nhìn kiếm thủ gượng nói:

- Người...

Y thốt được bấy nhiêu, đầu ngã qua bên, hôn lìa khỏi xác.

Dương Quân Bảo nhìn kiếm thủ bằng ánh mắt hằn sự bất mãn và căm thù. Y gằn giọng nói:

- Kiếm thuật của các hạ đúng là kiếm pháp sát tử tối thượng. Không ngờ các huynh đệ của tại hạ lại chết bởi sát kiếm của các hạ.

Gã kiếm thủ buông một câu thật lạnh nhạt:

- Kiếm Vô tình nhưng người không Vô tình.

Quân Bảo hừ nhạt một tiếng:

- Kiếm của Dương mỗ cũng sẽ Vô tình như kiếm của các hạ.

- Vô địch kiếm của Dương các hạ đã lẫy lừng khắp võ lâm. Bất cứ ai nghe đến cũng đều phải tôn sùng là danh gia đệ nhất kiếm. Tại hạ hy vọng sẽ thỉnh giáo đúng sở học của Dương các hạ.

- Dương mỗ không khách sáo.

Quân Bảo đưa tay phải qua trái. Ngay lập tức, gã đại hán đứng bên trái đặt vào tay y thanh trường kiếm có vỏ nạm ngọc bích.

Thần nhãn của Quân Bảo đóng đinh vào mặt gã kiếm thủ. Hai đối thủ nhìn nhau gằn như không chớp mắt. Cái chết của Mạc Khởi vừa rồi, cái chết đến với họ Mạc chỉ với một chiêu kiếm của gã kiếm thủ này khiến cho Quân Bảo không dám xem thường đối phương của mình.

BỘ mặt đầy sẹo của gã kiếm thủ vẫn trờ trờ nhìn Dương Quân Bảo. Những nét trờ Vô hồn Vô cảm của gã khiến cho đối phương phải rùng mình. Nếu đối thủ của y không phải là danh gia kiếm môn thì hẳn khó mà giữ được định tâm khi phải đối nhãn với thứ ánh mắt Vô cảm kia.

Quân Bảo gằn giọng nói:

- Hy vọng Dương mỗ không bao giờ gặp kiếm thủ nào nữa giống các hạ trong quãng đời còn lại.

Hai cánh môi mím chặt của gã kiếm thủ hơi nhích động khi nghe Dương Quân Bảo thốt ra câu này.

Chiếc lâu thuyền hơi chao một chút. Khi nó vừa yên vị, cân bằng lại thì Quân Bảo lẫn gã kiếm thủ cùng xuất chiêu một lúc. CỐ cảm tưởng hai người ra chiêu như thể đọc được ý định của nhau. Cả hai lao vào, kiếm chạm kiếm mặt đối mặt.

"Keng... " Những tia kiếm phản quang bắn ra bốn phương tám hướng sau âm thanh khô khốc đò Lưỡi kiếm của Quân Bảo đè lên lưỡi kiếm của gã kiếm thủ. Gã kiếm thủ bị lưỡi kiếm của Quân Bảo đè trĩ xuống sàn thuyền, đồng thời bước phải lùi bộ. Bất giác lưỡi kiếm của gã trượt dọc theo lưỡi kiếm của Quân Bảo, kể đó kết thành sát chiêu, bỏ dọc từ dưới lên trên.

Thế kiếm của gã kiếm thủ tạo ra đúng là kiếm chết. Khi gã xuất chiêu kiếm này thì đúng là chẳng coi cái chết ra gì nữa. Chính lối biến hóa kiếm chiêu đó khiến cho người của họ Dương phải giật mình. Nếu gã kiếm thủ có thể dùng chiêu kiếm này hạ Quân Bảo thì gã cũng sẽ chết bởi kiếm của đối phương, nhưng xem ra gã chẳng nghĩ đến điều đó. Mà cũng đúng thôi, gã kiếm thủ Vô danh tiêu tốt kia cần gì nghĩ đến cái điều mình phải chết bởi kiếm pháp tối thượng của Dương Quân Bảo, mà chỉ cần lấy mạng được Dương Quân Bảo là đủ rồi. Quá đúng là đặng khác. Một kiếm thủ Vô danh, lấy được mạng của Vô địch kiếm Dương Quân Bảo thì hẳn chắc chắn sẽ được thiên hạ truyền tụng trăm năm. Sánh ngang với Vô địch kiếm, đó là điều mà bất cứ kiếm thủ nào trong võ lâm cũng đều mong muốn.

Quân Bảo chỉ kịp lùi lại một bộ, đồng thời chữa mũi kiếm về phía tam tinh gã kiếm thủ. Động tác của Quân Bảo quả là nhanh và chính xác đến cực độ. Y không hổ danh là một danh gia kiếm Vô địch mới có thể phản ứng nhanh như vậy. Mặc dù Quân Bảo đã nhanh nhưng lưỡi kiếm của gã kiếm thủ vẫn kịp rọc cắt mất một vạt trường y.

Khi vạt áo của Quân Bảo vừa đứt lìa ra khỏi tám trường y thì gã kiếm thủ cũng bất giác buông kiếm rơi xuống sàn thuyền.

"Cạch...!".

Gã đứng buông thõng hai tay nhìn Dương Quân Bảo. Trên tam tinh của y xuất hiện một dấu chấm đỏ nhỏ như hạt đậu. Gã kiếm thủ mỉm cười nói:

- Khí kiếm của Dương các hạ quả là lợi hại. NÓ đã lấy mạng tại hạ. Khâm phục, khâm phục.

Gã nói hết câu đỏ sẫm đến trước, nện cả đầu xuống sàn thuyền.

"Bình...".

Quân Bảo nhìn gã kiếm thủ buột miệng chặc lưỡi:

- Tiếc thật.

Y nhìn lại Lam Tiêu Yến nói:

- Lam cô nương, túc hạ đây tên gì?

Tiểu Yến mỉm cười lắc đầu nói:

- Người của lâu thuyền không có tên họ.

Nàng nhìn Quân Bảo nói:

- Kiếm pháp của Dương tôn giá đã đạt đến cảnh giới tối thượng. CÓ lẽ chỉ khi nào đánh bại được tôn giá thì mới dám treo ngọn đại huyết kỳ Nhất thống võ lâm, duy ngã độc tôn.

Tiểu Yến kéo ngọn huyết kỳ xuống xếp lại cẩn thận để vào khoang thuyền, rồi bung ra một bầu chính rượu, niêm cẩn thận. Nàng khui nắp chính rượu, rót ra ba chén đầy, bung đến trước mặt Dương Quân Bảo.

- Kính tôn giá ba chén rượu này, mong rằng sau ba năm chúng ta sẽ lại tái kiến.

Ba gã gia nhân đứng sau lưng Quân Bảo bước đến trùng mắt nhìn nàng. Gã có khuôn mặt nóng nọng hừ nhạt nói:

- HỒ đồ... hồ đồ... CÔ nương cho người giết Mạc huynh đệ của công tử gia, rồi lại đánh lộn con đen đem rượu ra thỉnh mời để khỏa lấp ư? Hôm nay các người đừng hòng rời được bến Hàng Châu.

Gã vừa nói vừa toan rút kiếm thì Dương Quân Bảo đã ngăn lại.

- Hoàng Bá huynh dừng tay.

Hoàng Bá dẫn mạnh tay kiếm vào vỏ. Keng một tiếng, y nhìn Quân Bảo nói:

- Công tử gia... chẳng lẽ không phán xét đến cái chết của Mạc huynh ư?

Quân Bảo nhìn Lam Tiểu Yến nói:

- Hoàng Bá huynh của tại hạ đã nói vậy, Lam cô nương tính sao về cái chết của Mạc huynh đệ?

Tiểu Yến nhìn Quân Bảo từ tốn nói:

- Đã là kiếm thủ thì xem cái chết nhẹ tợ lông hồng. Người của Tiểu Yến đã nói rồi, kiếm Vô tình nhưng người không Vô tình. Bạn công tử chết một người, bên Tiểu Yến mất một mạng. Nếu tôn giá muốn lấy thêm một mạng nữa để trả giá cho cái chết của Mạc tôn giá, Lam Tiểu Yến xin nhận lãnh kiếm chiêu của người.

Nàng thốt dứt câu đứng ngậy ra nhìn Quân Bảo.

Quân Bảo cau mày:

- CÔ nương chịu chết bởi kiếm của tại hạ ư?

Thản nhiên gật đầu Tiểu Yến nói:

- Tiểu Yến chẳng có gì phải sợ hãi cả. Đâu phải ai muốn chết bởi danh kiếm của Dương tôn giá là được. Mời tôn giá ra tay.

Quân Bảo hừ nhạt một tiếng gằn giọng nói:

- Dương mỗ không ra tay lấy mạng những người đã buông tay chịu chết.

Tiểu Yến ôm quyền nói:

- Tri diện bất tri tâm, Tiểu Yên đa tạ Dương công tử. Nếu công tử đã để lại cho Tiểu Yên một cái mạng, Tiểu Yên xin bồi đáp công tử ba chén rượu nghĩa.

Nàng kính cẩn bưng chén rượu dâng lên Quân Bảo.

Hoàng bá nhìn chén rượu nói:

- Công tử gia cẩn thận...

Tiểu Yên cầm lấy lưới kiếm của Quân Bảo đặt vào yết hầu mình rồi ôn nhu nói:

- Rượu kính tất không thể có độc.

Quân Bảo nhìn nàng. Vẻ đẹp siêu phàm thoát tục của Tiểu Yên khiến tâm y xáo động. Y thấy trong đáy mắt nàng là cả một khoảng thu ba buồn vời vợi. Quân Bảo bất giác nói:

- Ta nhận chén rượu của nàng.

Quân Bảo đón lấy chén rượu dốc vào miệng. Y chép lưỡi:

- Rượu rất ngon, đúng là hảo tửu có một không hai trên thế gian này. Tại hạ mạn phép hỏi, đây mua thứ rượu gì.

- Võ lâm đệ nhất tửu. Chỉ có những người như công tử mới uống được những chính rượu võ lâm đệ nhất tửu.

- Cô nương đừng khách sáo.

Quân Bảo vừa nói vừa bưng chén thứ hai rồi thứ ba.

Y nhìn Tiểu Yên nói:

- Dương mỗ sẽ không quên đêm hôm nay. Lại càng không bao giờ quên Tiểu Yên cô nương.

Nàng nhìn Quân Bảo nói:

- Thiên hạ nói không sai, danh gia kiếm Dương Quân Bảo là Vô địch kiếm, đồng thời cũng là một kẻ đa tình. Nếu Dương công tử thích rượu, Tiểu Yên xin gửi người chính rượu này để người dùng.

- Đa tạ cô nương. Tại hạ sẽ uống chính rượu của cô nương để không bao giờ quên được trang giai nhân tuyệt sắc.

Quân Bảo lấy chính rượu, trao qua tay Hoàng Bá.

- Phiền Hoàng huynh giữ dùm.

Hoàng Bá đón chính rượu mà lờm Tiểu Yên.

Tiểu Yên ôn nhu nói:

- Công tử đã nhận rượu và uống rượu mời trên lầu thuyền, đã đến lúc Tiểu Yên phải rời Hàng Châu. Sau ba năm nữa, chúng ta sẽ gặp lại.

Nàng kính cẩn ôm quyền xá Dương Quân Bảo.

Quân Bảo buông tiếng thở dài:

- Hy vọng tại hạ sẽ được gặp lại tiểu thư sớm hơn.

Nàng mỉm cười với y. Quân Bảo ra hiệu cho Hoàng Bá và Lộc Bình Cẩn khiêng xác Mạc Khởi bước xuống lâu thuyền. Y lưỡng lự một lúc rồi ôm quyền hướng về Tiểu Yên nói:

- Nếu tại hạ muốn gặp tiểu thư, xin hỏi gặp Ở đâu?

Tiểu Yên mỉm cười, lắc đầu nói:

- Lâu thuyền đi không định hướng, không biết có gặp được tôn gia không. Nhưng nếu có dịp, Tiểu Yên sẽ hội kiến công tử gia.

Nàng kính cẩn ôm quyền nói:

- Hẹn ngày tái kiến.

Quân Bảo miễn cưỡng xá nàng rồi quay lưng bước xuống bến Hàng Châu.

Cầu thuyền được rút lên mà Quân Bảo vẫn còn ngơ ngẩn bởi nhan sắc thiên kiều bá mị của Lam Tiểu Yên. Gã nhìn theo chiếc lâu thuyền từ từ tách ra khỏi mà bất giác buông một tiếng thở dài nảo ruột. Chiếc lâu thuyền chậm rãi rời bến mà Quân Bảo vẫn chưa dờn bước quay về.

Hoàng Bá hỏi Quân Bảo:

- công tử gia...

Quân Bảo vẫn không trả lời gã mà vẫn đắm mắt nhìn theo lâu thuyền đang tiến xa dần khỏi tầm mắt của gã.

Hoàng Bá gọi giật một lần nữa:

- Công tử gia.

Đến lúc này Quân Bảo mới giật mình.

- Người hỏi gì?

- Công tử gia đang suy nghĩ gì vậy? Sao lại để cho chiếc lâu thuyền đó rời khỏi Hàng Châu chứ?

- Người muốn ta phải làm gì?

Hoàng Bá im lặng.

Quân Bảo chấp tay sau lưng nhìn ra khơi.

Đêm càng sâu thì bầu trời càng đầy những bông tuyết trắng xóa. Chẳng mấy chốc tuyết phủ đầy bến Hàng Châu.

Quân Bảo buông một tiếng thở dài:

- Phàm những kẻ luyện võ công thì hay hoang tưởng mình đã trở thành thiên hạ đệ nhất nhân HỌ đáng tội nghiệp hơn là đáng phải chết...

Hoàng Bá gắt giọng nói:

- Tôi thì thấy những kẻ đó đáng chết hơn đáng tội nghiệp.

Quân Bảo buông một tiếng thở dài:

- Người cứ nhìn họ như những kẻ hồ đồ, sẽ thấy họ đáng tội nghiệp. Tuy nhiên, ta phải xem họ đang có ý muốn gì. Gã kiếm thủ Vô danh Vô tính kia cũng không phải là một tay kiếm tầm thường.

- Công tử gia còn suy nghĩ gì nữa. CỐ được chút bản lĩnh kiếm pháp thì những người đó đã muốn nhất thống võ lâm, duy ngã độc tôn. Hừ, không ngờ lại gục mặt, cúi đầu khi gặp công tử gia. Nếu lần sau lại xuất hiện Ở đây thì chẳng có cơ hội cho chúng rời khỏi Hàng Châu đâu.

Hoàng Bá cởi tấm áo choàng khoác lên vai Quân Bảo.

- Công tử gia, chúng ta về nhà thôi.

Quân Bảo gật đầu nhưng lại nhìn theo hướng lâu thuyền. NÓ đã khuất mắt hút vào bóng đêm dày đặc trên dòng Dương Tử chẳng để lại chút dấu vết. Đến lúc đó, Quân Bảo mới chịu quay bước rời bến Hàng Châu.

Y buông một tiếng thở dài:

- Tội nghiệp cho Mạc Khởi. Kiếm quả là Vô tình.